

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 2143/2564

พนักงานอัยการ สำนักงานอัยการสูงสุดผู้ร้อง นาย อ. กับพวกผู้คัดค้าน

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง พ.ร.บ.ป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พ.ศ. 2542 มาตรา 51, พ.ร.บ.ป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พ.ศ. 2542 มาตรา 59, ป.วิ.พ. มาตรา 248, พ.ร.บ.ป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พ.ศ. 2542 มาตรา 49, พ.ร.บ.ป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พ.ศ. 2542 มาตรา 3, พ.ร.บ.ป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2551 มาตรา 3, พ.ร.บ.ป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พ.ศ. 2542 มาตรา 50

ย่อ / หลักกฎหมาย

หากปรากฏว่ามีการกระทำความผิดมูลฐาน ไม่ว่าจะจับตัวผู้กระทำความผิดได้หรือไม่ หรือผู้กระทำความผิดถูกลงโทษหรือไม่ แต่มีทรัพย์สินที่เกี่ยวข้องกับการกระทำความผิดเกิดขึ้น และแม้เจ้าของหรือผู้รับโอนทรัพย์สินไม่ได้ร่วมกระทำความผิดและไม่ได้ถูกฟ้อง ก็ดำเนินมาตรการทางแพ่งแก่ตัวทรัพย์สินนั้นได้ กฎหมายมิได้บัญญัติห้ามคำว่า "เกี่ยวข้องสัมพันธ์" ไว้โดยเฉพาะ การวินิจฉัยว่าเกี่ยวข้องหรือเคยเกี่ยวข้องสัมพันธ์หรือไม่จึงต้องอาศัยความหมายอย่างปกติทั่วไป กล่าวคือ มีความเกี่ยวพัน ติดต่อกัน หรือเกี่ยวข้องไม่ว่าจะในทางทรัพย์สินในทางความเป็นอยู่ หรือในทางความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลกับผู้กระทำความผิดมูลฐานอย่างมีนัยสำคัญจนเป็นเหตุให้เชื่อได้ว่ามีส่วนร่วมในการฟอกเงิน

คำพิพากษา

ผู้ร้องยื่นคำร้องขอให้มีคำสั่งให้ทรัพย์สิน 78 รายการ รวมราคาประมาณ 1,081,204,804.49 บาท พร้อมดอกผลที่เกิดขึ้นตามบัญชีทรัพย์สินเอกสารท้ายคำร้องหมายเลข 23 ตกเป็นของแผ่นดินตามพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พ.ศ. 2542 มาตรา 51 ศาลชั้นต้นนัดไต่สวนและประกาศตามกฎหมายแล้ว ผู้คัดค้านทั้งสิบเจ็ดยื่นคำคัดค้านขอให้ยกคำร้อง ศาลชั้นต้นมีคำสั่งให้ทรัพย์สินตามบัญชีรายการทรัพย์สินเอกสารหมายเลข ร.23 ตกเป็นของแผ่นดินตามพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พ.ศ.2542 มาตรา 51 วรรคหนึ่ง ค่าฤชาธรรมเนียมให้เป็นพับ ผู้คัดค้านทั้งสิบเจ็ดอุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์พิพากษาแก้เป็นว่า ให้ยกคำร้องสำหรับทรัพย์สินรายการที่ 7 เฉพาะเบี้ยประกันชีวิตรายปีแรกตามสิทธิ และรายการที่ 72 ตามบัญชีรายการทรัพย์สินเอกสารหมายเลข ร.23 ของผู้ร้อง โดยให้คืนแก่ผู้คัดค้านที่ 1 กับให้คืนค่าขึ้นศาล 50,000 บาท แก่ผู้คัดค้านที่ 1 ค่าฤชาธรรมเนียมในชั้นอุทธรณ์ให้เป็นพับ นอกจากนี้แก้ให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น ผู้คัดค้านที่ 1 ถึงที่ 5 และที่ 9 ถึงที่ 17 ฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า ก่อนที่จะวินิจฉัยปัญหาตามที่คู่ความฎีกาขึ้นมาเห็นสมควรวินิจฉัยเสียก่อนว่า ฎีกาของผู้คัดค้านที่ 5 ที่ 12 ถึงที่ 14 ที่ 16 และที่ 17 เป็นฎีกาที่พึงรับไว้วินิจฉัยหรือไม่ เห็นว่า พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พ.ศ.2542 มาตรา 59 วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า "การดำเนินการทางศาลตามหมวดนี้ ให้ยื่นต่อศาลแพ่งและให้นำประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่งมาใช้บังคับโดยอนุโลม" คดีนี้ผู้ร้องยื่นคำร้องขอให้ศาลมีคำสั่งให้ทรัพย์สินของผู้คัดค้านทั้งสิบเจ็ดตกเป็นของแผ่นดินเมื่อวันที่ 29 พฤษภาคม 2558 ซึ่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่งที่ใช้อยู่ในขณะยื่นคำร้องขอดังกล่าวมิได้บัญญัติให้คดีถึงที่สุดชั้นอุทธรณ์ แต่บัญญัติให้คู่ความสามารถฎีกาคัดค้านคำพิพากษาหรือ

คำสั่งของศาลอุทธรณ์ได้ เว้นแต่คำพิพากษาหรือคำสั่งนั้นกฎหมายบัญญัติไว้โดยเฉพาะให้เป็นที่สุด หรือบัญญัติห้ามมิให้ฎีกา ในเรื่องนี้ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 248 วรรคหนึ่ง แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง (ฉบับที่ 12) พ.ศ.2534 ซึ่งเป็นกฎหมายที่ใช้บังคับอยู่ในขณะที่ผู้ร้องยื่นคำร้องขอคดีนี้บัญญัติกำหนด ลักษณะคดีที่ต้องห้ามฎีกาไว้ว่า "ในคดีที่ราคาทรัพย์สินหรือจำนวนทุนทรัพย์ที่พิพาทกันในชั้นฎีกา ไม่เกินสองแสนบาทหรือไม่เกินจำนวนที่กำหนดในพระราชกฤษฎีกา ห้ามมิให้คู่ความฎีกาใน ข้อเท็จจริง เว้นแต่ผู้พิพากษาที่ได้นั่งพิจารณาคดีนั้นในศาลอุทธรณ์ได้มีความเห็นแย้งหรือ ผู้พิพากษาที่ได้นั่งพิจารณาคดีในศาลชั้นต้นก็ดี ศาลอุทธรณ์ก็ดี ได้รับรองไว้หรือรับรองในเวลา ตรวจฎีกาว่ามีเหตุสมควรที่จะฎีกาได้ ถ้าไม่มีความเห็นแย้งหรือคำรับรองเช่นว่านี้ ต้อง ได้รับอนุญาตให้ฎีกาเป็นหนังสือจากอธิบดีผู้พิพากษาศาลอุทธรณ์" และพระราชบัญญัติป้องกัน และปราบปรามการฟอกเงิน พ.ศ.2542 ไม่ได้บัญญัติในเรื่องการฎีกาไว้เป็นอย่างอื่น จึงต้องนำ บทบัญญัติการห้ามฎีกาดังกล่าวมาใช้บังคับแก่คดีที่พนักงานอัยการยื่นคำร้องขอให้ศาลมีคำสั่งให้ ทรัพย์สินตกเป็นของแผ่นดินอย่างคดีนี้ด้วย คดีนี้ราคาทรัพย์สินซึ่งเป็นทุนทรัพย์พิพาทในชั้นฎีกา ของผู้คัดค้านที่ 5 คิดเป็นเงิน 82,970.85 บาท ผู้คัดค้านที่ 12 คิดเป็นเงิน 20,234.50 บาท ผู้คัดค้านที่ 13 คิดเป็นเงิน 140,987.25 บาท ผู้คัดค้านที่ 14 คิดเป็นเงิน 154,131.46 บาท ผู้คัดค้านที่ 16 คิดเป็นเงิน 0.18 บาท และผู้คัดค้านที่ 17 คิดเป็นเงิน 141,369.51 บาท ซึ่งมีราคา ทรัพย์สินหรือจำนวนทุนทรัพย์ที่พิพาทกันในชั้นฎีกาไม่เกินสองแสนบาท ไม่ปรากฏว่าได้มี พระราชกฤษฎีกากำหนดจำนวนทุนทรัพย์ที่ต้องห้ามฎีกาเป็นประการอื่น ผู้คัดค้านที่ 5 ที่ 12 ถึงที่ 14 ที่ 16 และที่ 17 ฎีกาทำนองเดียวกันว่า ไม่ปรากฏจากหลักฐานของผู้ร้องว่ามีจำนวนผู้เล่นหรือ เข้าพนันในแต่ละครั้งเกินกว่าหนึ่งร้อยคน หรือมีวงเงินในการกระทำความผิดรวมกันมีมูลค่าเกิน กว่าสิบล้านบาทขึ้นไป จึงฟังไม่ได้ว่ามีความผิดมูลฐานตามคำร้องของผู้ร้องเกิดขึ้น และทรัพย์สิน ของผู้คัดค้านที่ 5 ที่ 12 ถึงที่ 14 ที่ 16 และที่ 17 ได้รับโอนมาโดยสุจริตและมีค่าตอบแทน ใน การวินิจฉัยฎีกาที่ว่า ไม่ปรากฏจากหลักฐานของผู้ร้องว่ามีจำนวนผู้เล่นหรือเข้าพนันในแต่ละครั้ง เกินกว่าหนึ่งร้อยคน หรือมีวงเงินในการกระทำความผิดรวมกันมีมูลค่าเกินกว่าสิบล้านบาทขึ้นไป จึงฟังไม่ได้ว่ามีความผิดมูลฐานตามคำร้องของผู้ร้องเกิดขึ้นนั้น ศาลฎีกาต้องวินิจฉัยจาก พยานหลักฐานในสำนวนว่า มีจำนวนผู้เล่นหรือเข้าพนันในแต่ละครั้งจำนวนเท่าใด หรือมีวงเงินใน การกระทำความผิดรวมกันมีมูลค่าเกินกว่าสิบล้านบาทขึ้นไปหรือไม่เสียก่อนแล้วจึงนำไปปรับกับ ตัวบทกฎหมายว่าการจัดให้มีการเล่นการพนันดังกล่าวมีจำนวนผู้เล่น ผู้เข้าพนัน หรือวงเงินในการ กระทำความผิดมากเพียงพอที่จะถือว่าเป็นความผิดมูลฐานหรือไม่ การฎีกาในปัญหาดังกล่าวจึง เป็นฎีกาในข้อเท็จจริงเพื่อนำไปสู่ข้อกฎหมาย ส่วนฎีกาในข้อที่ว่า ทรัพย์สินของผู้คัดค้านที่ 5 ที่ 12 ถึงที่ 14 ที่ 16 และที่ 17 ได้รับโอนมาโดยสุจริตและมีค่าตอบแทนเป็นการฎีกาในข้อเท็จจริง ไม่ ปรากฏว่าผู้พิพากษาที่ได้นั่งพิจารณาคดีนี้ในศาลอุทธรณ์ได้มีความเห็นแย้งหรือผู้พิพากษาที่ได้นั่ง พิจารณาคดีในศาลชั้นต้นหรือศาลอุทธรณ์ได้รับรองว่ามีเหตุสมควรที่จะฎีกาได้ ทั้งไม่ปรากฏว่า ได้รับอนุญาตให้ฎีกาเป็นหนังสือจากอธิบดีผู้พิพากษาศาลอุทธรณ์ (ปัจจุบันคือประธาน ศาลอุทธรณ์) ฎีกาของผู้คัดค้านที่ 5 ที่ 12 ถึงที่ 14 ที่ 16 และที่ 17 จึงเป็นฎีกาที่ต้องห้าม ทั้งฎีกา ดังกล่าวมิใช่เป็นปัญหาอันเกี่ยวข้องกับความสงบเรียบร้อยของประชาชน ที่ศาลชั้นต้นรับฎีกาของ ผู้คัดค้านที่ 5 ที่ 12 ถึงที่ 14 ที่ 16 และที่ 17 มาจึงไม่ชอบ ศาลฎีกาจึงไม่รับวินิจฉัย ปัญหาต้อง วินิจฉัยประการแรกมีว่า เลขาธิการคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการฟอกเงินมีอำนาจส่ง

เรื่องให้พนักงานอัยการพิจารณาเพื่อยื่นคำร้องขอให้ศาลมีคำสั่งให้ทรัพย์สินตกเป็นของแผ่นดินหรือไม่ และพนักงานอัยการมีอำนาจยื่นคำร้องขอให้ศาลมีคำสั่งให้ทรัพย์สินตกเป็นของแผ่นดินหรือไม่ เห็นว่า พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พ.ศ.2542 มาตรา 49 วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า "ภายใต้บังคับมาตรา 48 วรรคหนึ่ง ในกรณีที่ปรากฏหลักฐานเป็นที่เชื่อได้ว่าทรัพย์สินใดเป็นทรัพย์สินที่เกี่ยวกับการกระทำความผิด ให้เลขาธิการส่งเรื่องให้พนักงานอัยการพิจารณาเพื่อยื่นคำร้องขอให้ศาลมีคำสั่งให้ทรัพย์สินนั้นตกเป็นของแผ่นดินโดยเร็ว" การยื่นคำร้องขอให้ศาลมีคำสั่งให้ทรัพย์สินของบุคคลตกเป็นของแผ่นดินตามพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พ.ศ.2542 นั้น เป็นมาตรการส่วนแห่งในการดำเนินการเกี่ยวกับทรัพย์สินที่เชื่อได้ว่าเป็นทรัพย์สินที่เกี่ยวกับการกระทำความผิดมูลฐานตามพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พ.ศ.2542 มาตรา 3 เพื่อดำเนินการประกอบอาชญากรรมที่มีการนำเงินหรือทรัพย์สินที่เกี่ยวกับการกระทำความผิดหรือที่ได้มาจากการกระทำความผิดมากระทำในรูปแบบต่าง ๆ อันเป็นการฟอกเงิน และนำเงินหรือทรัพย์สินนั้นไปใช้เป็นประโยชน์หรือใช้ในการกระทำความผิดต่อไปอีก มิใช่เป็นการดำเนินการเกี่ยวกับตัวบุคคลที่เป็นเจ้าของทรัพย์สินที่เกี่ยวกับการกระทำความผิด ดังนั้น พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พ.ศ.2542 มาตรา 49 จึงบัญญัติมาตรฐานการสั่งคดีของพนักงานอัยการที่จะพิจารณาว่าจะยื่นคำร้องขอให้ศาลมีคำสั่งให้ทรัพย์สินตกเป็นของแผ่นดินหรือไม่จึงเป็นเพียงการปรากฏเหตุอันควรเชื่อได้ว่าทรัพย์สินดังกล่าวเป็นทรัพย์สินที่เกี่ยวกับการกระทำความผิด ตามบทนิยาม "ทรัพย์สินที่เกี่ยวกับการกระทำความผิด" ตามพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พ.ศ.2542 มาตรา 3 เท่านั้น โดยไม่จำเป็นต้องพิจารณาว่าเจ้าของทรัพย์สินเป็นผู้กระทำความผิดมูลฐานหรือไม่ นอกจากนี้ อำนาจในการสั่งให้ทรัพย์สินตกเป็นของแผ่นดินเป็นอำนาจของศาล ตามพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พ.ศ.2542 มาตรา 51 โดยศาลจะต้องไต่สวนพยานหลักฐานจนกว่าจะเชื่อว่าทรัพย์สินนั้นเป็นทรัพย์สินที่เกี่ยวกับการกระทำความผิด และคำร้องคัดค้านของผู้ที่อ้างว่าเป็นเจ้าของทรัพย์สินหรือผู้รับโอนทรัพย์สินนั้นฟังไม่ขึ้น สำหรับคดีนี้เริ่มต้นขึ้นจากสำนักงานป้องกันและปราบปรามการฟอกเงินได้รับรายงานจากธนาคาร ท. ว่าธุรกรรมทางการเงินรายผู้คัดค้านที่ 1 มีเหตุน่าสงสัย ที่ประชุมคณะกรรมการธุรกรรมมีมติมอบหมายพนักงานเจ้าหน้าที่ตรวจสอบธุรกรรมและทรัพย์สินของผู้คัดค้านที่ 1 กับพวก รวมทั้งผู้เกี่ยวข้องและที่เคยเกี่ยวข้องสัมพันธ์กับบุคคลดังกล่าว เลขาธิการคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการฟอกเงินจึงมีคำสั่งมอบหมายให้พนักงานเจ้าหน้าที่ 6 คน ตรวจสอบธุรกรรมทางการเงินของผู้คัดค้านที่ 1 กับพวก ตามมติที่ประชุมคณะกรรมการธุรกรรม เมื่อพนักงานเจ้าหน้าที่ดังกล่าวตรวจสอบรวบรวมพยานหลักฐานครบถ้วนแล้วเห็นว่ามีมูลฐานเกิดขึ้นจริงและทรัพย์สินของผู้คัดค้านที่ 1 กับพวกเป็นทรัพย์สินที่เกี่ยวกับการกระทำความผิด จึงทำบันทึกเสนอให้คณะกรรมการธุรกรรมมีมติให้ส่งเรื่องให้พนักงานอัยการพิจารณาเพื่อยื่นคำร้องขอให้ศาลมีคำสั่งให้ทรัพย์สินของผู้คัดค้านที่ 1 กับพวก 78 รายการ ตกเป็นของแผ่นดิน ซึ่งที่ประชุมคณะกรรมการธุรกรรมมีมติเห็นชอบด้วย เห็นได้ว่าการดำเนินการดังกล่าวเป็นการดำเนินการไปตามอำนาจหน้าที่ เป็นขั้นเป็นตอนตามที่กฎหมายกำหนด มีผู้เกี่ยวข้องและตรวจสอบเป็นจำนวนมาก มิได้เป็นการดำเนินการไปโดยปราศจากพยานหลักฐาน จึงเป็นกรณีที่ปรากฏหลักฐานเป็นที่เชื่อได้ว่าทรัพย์สินของผู้คัดค้านที่ 1 กับพวก 78 รายการ เป็นทรัพย์สินที่เกี่ยวกับการกระทำความผิด เลขาธิการคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการฟอกเงินจึงมีอำนาจส่งเรื่องให้พนักงานอัยการพิจารณาเพื่อยื่นคำร้อง

ขอให้ศาลมีคำสั่งให้ทรัพย์สินนั้นตกเป็นของแผ่นดิน และพนักงานอัยการมีอำนาจยื่นคำร้องขอให้ศาลมีคำสั่งให้ทรัพย์สินนั้นตกเป็นของแผ่นดินได้ ส่วนพยานหลักฐานของผู้ร้องจะมีน้ำหนักมั่นคงเพียงพอที่จะทำให้ศาลมีคำสั่งให้ทรัพย์สินตกเป็นของแผ่นดินหรือไม่เป็นสิ่งที่ต้องไปว่ากันในอีกชั้นตอนหนึ่ง ฎีกาของผู้คัดค้านที่ 1 ถึงที่ 4 ที่ 9 ถึงที่ 11 และที่ 15 ข้อนี้น่าฟังไม่ขึ้น ปัญหาต้องวินิจฉัยต่อไปมีว่า มีความผิดมูลฐานเกิดขึ้นหรือไม่ เห็นว่า คดีนี้ผู้ร้องยื่นคำร้องขอให้ศาลมีคำสั่งให้ทรัพย์สิน 78 รายการ ที่มีชื่อผู้คัดค้านทั้งสิบเจ็ดเป็นเจ้าของหรือเป็นผู้ครอบครองตกเป็นของแผ่นดินโดยอ้างว่าผู้คัดค้านทั้งสิบเจ็ดกับพวกมีพฤติการณ์เกี่ยวข้องกับการกระทำความผิดมูลฐานตามพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พ.ศ.2542 มาตรา 3 (9) เมื่อวันที่ 29 พฤษภาคม 2558 พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พ.ศ.2542 มาตรา 3 (9) ซึ่งบัญญัติเพิ่มเติมขึ้นโดยพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน (ฉบับที่ 2) พ.ศ.2551 มาตรา 3 อันเป็นกฎหมายที่ใช้อยู่ในขณะที่ผู้ร้องยื่นคำร้องขอให้ศาลมีคำสั่งให้ทรัพย์สินตกเป็นของแผ่นดินคดีนี้บัญญัติว่า "ความผิดเกี่ยวกับการพนันตามกฎหมายว่าด้วยการพนัน เฉพาะความผิดเกี่ยวกับการเป็นผู้จัดให้มีการเล่นการพนันโดยไม่ได้รับอนุญาต และมีจำนวนผู้เข้าเล่นหรือเข้าพนันในการเล่นแต่ละครั้งเกินกว่าหนึ่งร้อยคน หรือมีวงเงินในการกระทำความผิดรวมกันมีมูลค่าเกินกว่าสิบล้านบาทขึ้นไป" ดังนั้น ลำพังเพียงความผิดฐานเป็นผู้จัดให้มีการเล่นการพนันโดยไม่ได้รับอนุญาตแต่เพียงอย่างเดียวยังไม่ถือว่าเป็นความผิดมูลฐาน กรณีจะเป็นความผิดมูลฐานได้ต้องได้ความว่ามีจำนวนผู้เข้าเล่นหรือเข้าพนันในการเล่นแต่ละครั้งเกินกว่าหนึ่งร้อยคน หรือมีวงเงินในการกระทำความผิดรวมกันมีมูลค่าเกินกว่าสิบล้านบาทขึ้นไปอีกด้วย ข้อเท็จจริงฟังได้ว่า ได้มีการเล่นการพนันทางสื่ออิเล็กทรอนิกส์ (การพนันออนไลน์) ทางเว็บไซต์ www.t..., www.u..., www.c... และ www.u... โดยไม่ได้รับอนุญาต และมีผู้จัดให้มีการเล่นการพนันดังกล่าวตามคำร้องขอของผู้ร้องจริง ส่วนการพนันดังกล่าวจะมีจำนวนผู้เข้าเล่นหรือเข้าพนันในการเล่นแต่ละครั้ง หรือมีวงเงินในการกระทำความผิดรวมกันมากพอที่จะเป็นความผิดมูลฐานหรือไม่ ได้ความจากคำเบิกความของพันตำรวจ ท. ซึ่งในช่วงระหว่างปี 2552 ถึงปี 2557 พยานรับราชการในตำแหน่งสารวัตรกลุ่มงานสนับสนุนเทคโนโลยี กองบังคับการปราบปรามการกระทำความผิดเกี่ยวกับอาชญากรรมทางเทคโนโลยี ประกอบรายงานผลการตรวจพิสูจน์ข้อมูลจากคอมพิวเตอร์ของกองกำกับการกลุ่มงานตรวจสอบและตรวจพิสูจน์ทางเทคโนโลยี (ที่ถูก กลุ่มงานตรวจสอบและวิเคราะห์การกระทำความผิดทางเทคโนโลยี กองบังคับการสนับสนุนทางเทคโนโลยี) ซึ่งเป็นข้อมูลจราจรทางคอมพิวเตอร์ที่แสดงประวัติการเข้าถึงเว็บไซต์ซึ่งส่วนใหญ่เป็นเว็บไซต์เล่นการพนันออนไลน์ และช่องทางจัดการให้เล่นการพนันออนไลน์และเว็บไซต์ตัวแทนการพนันออนไลน์ เว็บไซต์ตัวแทนชักชวนโฆษณาให้คนเล่นการพนัน และเอกสารที่เป็นตารางข้อมูลเกี่ยวกับผู้เล่นการพนันซึ่งจัดให้มีผู้เล่นการพนันเกือบ 1,000 ราย ซึ่งผู้เล่นไม่สามารถเปลี่ยน Username และ Password ได้เพราะเจ้าของโปรแกรมการเล่นเป็นผู้กำหนดและสามารถเล่นการพนันที่เว็บไซต์ใดเว็บไซต์หนึ่งเท่านั้น มีจำนวน 999 ผู้ใช้ (Username) ฟังได้ว่า มีจำนวนผู้เล่นหรือเข้าพนันในการเล่นแต่ละครั้งเกินกว่าหนึ่งร้อยคน จึงเป็นกรณีความผิดเกี่ยวกับการพนันตามกฎหมายว่าด้วยการพนัน เฉพาะความผิดเกี่ยวกับการเป็นผู้จัดให้มีการเล่นการพนันโดยไม่ได้รับอนุญาต และมีจำนวนผู้เข้าเล่นหรือเข้าพนันในการเล่นแต่ละครั้งเกินกว่าหนึ่งร้อยคนต้องด้วยนิยาม "ความผิดมูลฐาน" ตามพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พ.ศ.2542 มาตรา 3 (9) ที่ใช้อยู่ในขณะที่ผู้ร้องยื่นคำร้องขอให้ศาลมีคำสั่งให้ทรัพย์สินตกเป็นของแผ่นดิน ข้อเท็จจริงฟังได้ว่า

ความผิดมูลฐานตามคำร้องขอของผู้ร้องเกิดขึ้นแล้ว ฎีกาของผู้คัดค้านที่ 1 ถึงที่ 4 ที่ 9 ถึงที่ 11 และที่ 15 ในข้อนี้ฟังไม่ขึ้น ปัญหาต้องวินิจฉัยต่อไปมีว่า ทรัพย์สิน 78 รายการและดอกผลตามบัญชีรายการทรัพย์สินเอกสารหมายเลข ร.23 ยกเว้นทรัพย์สินรายการที่ 7 เฉพาะเบี้ยประกันชีวิตรายปีปีแรกตามสิทธิ และรายการที่ 72 เป็นทรัพย์สินที่เกี่ยวกับการกระทำความผิดหรือไม่ เห็นว่า พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พ.ศ.2542 มาตรา 3 แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน (ฉบับที่ 4) พ.ศ.2556 ซึ่งเป็นกฎหมายที่ใช้อยู่ในขณะที่ผู้ร้องยื่นคำร้องขอให้ศาลมีคำสั่งให้ทรัพย์สินตกเป็นของแผ่นดินในคดีนี้บัญญัตินิยามคำว่า ทรัพย์สินที่เกี่ยวกับการกระทำความผิดไว้ว่า "ทรัพย์สินที่เกี่ยวกับการกระทำความผิด" หมายความว่า (1) เงินหรือทรัพย์สินที่ได้มาจากการกระทำซึ่งเป็นความผิดมูลฐานหรือความผิดฐานฟอกเงินหรือจากการสนับสนุนหรือช่วยเหลือการกระทำซึ่งเป็นความผิดมูลฐาน หรือความผิดฐานฟอกเงิน และให้รวมถึงเงินหรือทรัพย์สินที่ได้ใช้หรือมีไว้เพื่อใช้หรือสนับสนุนการกระทำความผิดมูลฐานตาม (8) ของบทนิยามคำว่า "ความผิดมูลฐาน" ... (2) เงินหรือทรัพย์สินที่ได้มาจากการจำหน่าย จ่าย โอนด้วยประการใด ๆ ซึ่งเงินหรือทรัพย์สินตาม (1) หรือ (3) ดอกผลของเงินหรือทรัพย์สินตาม (1) หรือ (2) ทั้งนี้ ไม่ว่าทรัพย์สินตาม (1) (2) หรือ (3) จะมีการจำหน่าย จ่าย โอน หรือเปลี่ยนสภาพไปกี่ครั้งและไม่ว่าจะอยู่ในความครอบครองของบุคคลใด โอนไปเป็นของบุคคลใด หรือปรากฏหลักฐานทางทะเบียนว่าเป็นของบุคคลใด พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พ.ศ.2542 มาตรา 50 บัญญัติว่า "ผู้ซึ่งอ้างว่าเป็นเจ้าของทรัพย์สินที่พนักงานอัยการร้องขอให้ตกเป็นของแผ่นดินตามมาตรา 49 อาจยื่นคำร้องก่อนศาลมีคำสั่งตามมาตรา 51 โดยแสดงให้เห็นว่า (1) ตนเป็นเจ้าของที่แท้จริง และทรัพย์สินนั้นไม่ใช่ทรัพย์สินที่เกี่ยวกับการกระทำความผิด หรือ (2) ตนเป็นผู้รับโอนโดยสุจริตและมีค่าตอบแทน หรือได้มาโดยสุจริตและตามสมควรในทางศีลธรรมอันดีหรือในทางกุศลสาธารณะ" และพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พ.ศ.2542 มาตรา 51 วรรคสาม บัญญัติว่า "เพื่อประโยชน์แห่งมาตรานี้ หากผู้อ้างว่าเป็นเจ้าของหรือผู้รับโอนทรัพย์สินตามมาตรา 50 วรรคหนึ่ง เป็นผู้ซึ่งเกี่ยวข้องหรือเคยเกี่ยวข้องสัมพันธ์กับผู้กระทำความผิดมูลฐานหรือความผิดฐานฟอกเงินมาก่อน ให้สันนิษฐานไว้ก่อนว่าบรรดาทรัพย์สินดังกล่าวเป็นทรัพย์สินที่เกี่ยวกับการกระทำความผิดหรือได้รับโอนมาโดยไม่สุจริต แล้วแต่กรณี" จากบทบัญญัติกฎหมายดังกล่าวเห็นได้ว่า เพียงแต่หากปรากฏว่ามีการกระทำความผิดมูลฐานเกิดขึ้น ไม่ว่าจะจับตัวผู้กระทำความผิดได้หรือไม่ หรือผู้กระทำความผิดถูกลงโทษหรือไม่ แต่มีทรัพย์สินที่เกี่ยวกับการกระทำความผิดเกิดขึ้น และแม้เจ้าของหรือผู้รับโอนทรัพย์สินไม่ได้ร่วมกระทำความผิดและไม่ได้ถูกฟ้อง ก็ดำเนินมาตรการทางแพ่งแก่ตัวทรัพย์สินนั้นได้ แต่เนื่องจากกฎหมายมิได้บัญญัตินิยามคำว่า "เกี่ยวข้องสัมพันธ์" ไว้โดยเฉพาะ การวินิจฉัยว่าเกี่ยวข้องหรือเคยเกี่ยวข้องสัมพันธ์หรือไม่ จึงต้องอาศัยความหมายอย่างปกติทั่วไป กล่าวคือ มีความเกี่ยวพัน ติดต่อกัน หรือเกี่ยวข้องไม่ว่าจะในทางทรัพย์สิน ในทางความเป็นอยู่ หรือในทางความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลกับผู้กระทำความผิดมูลฐานอย่างมีนัยสำคัญจนเป็นเหตุให้เชื่อได้ว่ามีส่วนร่วมในการฟอกเงิน เมื่อพยานหลักฐานของผู้คัดค้านที่ 1 ถึงที่ 4 ที่ 9 และที่ 10 มีน้ำหนักน้อย ไม่น่าหนักแน่นเพียงพอที่จะหักล้างข้อสันนิษฐานของกฎหมายตามพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พ.ศ.2542 มาตรา 51 วรรคสาม ได้ ข้อเท็จจริงจึงฟังได้ตามข้อสันนิษฐานของพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พ.ศ.2542 มาตรา 51 วรรคสาม ว่า ทรัพย์สินดังกล่าวของผู้คัดค้านที่ 1 ถึงที่ 4 ที่ 9 และที่ 10 เป็น

ทรัพย์สินที่เกี่ยวกับการกระทำความผิด ส่วนผู้คัดค้านที่ 11 และที่ 15 ไม่นำสืบหักล้าง
ข้อสันนิษฐานของกฎหมายดังกล่าว ข้อเท็จจริงจึงฟังได้ตามข้อสันนิษฐานของกฎหมายดังกล่าวว่า
ทรัพย์สินดังกล่าวของผู้คัดค้านที่ 11 และที่ 15 เป็นทรัพย์สินที่เกี่ยวกับการกระทำความผิดเช่นกัน
ที่ศาลอุทธรณ์วินิจฉัยว่า ทรัพย์สินของผู้คัดค้านที่ 1 ถึงที่ 4 ที่ 9 ถึงที่ 11 และที่ 15 เป็นทรัพย์สินที่
เกี่ยวกับการกระทำความผิดแล้วพิพากษาให้ตกเป็นของแผ่นดินนั้น ต้องด้วยความเห็นของ
ศาลฎีกา ฎีกาของผู้คัดค้านที่ 1 ถึงที่ 4 ที่ 9 ถึงที่ 11 และที่ 15 ทุกข้อฟังไม่ขึ้น พิพากษายกฎีกาของ
ผู้คัดค้านที่ 5 ที่ 12 ถึงที่ 14 ที่ 16 และที่ 17 คินค่าขึ้นศาลชั้นฎีกาแก่ผู้คัดค้านที่ 5 ที่ 12 ถึงที่ 14 ที่
16 และที่ 17 และพิพากษายืนสำหรับฎีกาของผู้คัดค้านที่ 1 ถึงที่ 4 ที่ 9 ถึงที่ 11 และที่ 15
ค่าฤชาธรรมเนียมอื่นในชั้นฎีกานอกจากที่สั่งคืนให้เป็นพับ

องค์คณะ

เรวัตร สกุลคล้อย · ศิริชัย จันทร์สว่าง · นพรัตน์ สีสืบประเสริฐ

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: thai-legal-corpus (CC-BY-4.0) ← [deka.supremecourt.or.th](https://www.thaideka.online/deka/2143/2564) ·
<https://www.thaideka.online/deka/2143/2564>